

Никола Вапцаров
Сън

— Лорй, не спиш ли?
Чуваш ли, Лорй?
„По-тихо! Скрий главата си! Отвън
на педя са от нас, не говори!“
— Лорй, сънувах толкоз хубав сън!...

Почакай... как започваше?... Така...
Войната свършена... Разбираш ме, нали?
И всичко е във нашата ръка,
нали така, Лорй?

Работех пак в завода. А пък то
уж същия завод, машини същи,
но частите им блеснали — злато!
И ставите им някак по-могъщи.

В завода ти, Лорй, си надзирател
и казваш: „Днеска искам триста болта!“
„Добре, Лорй, отлично, мой приятел!“
И двамата се смееме доволни.

А вънка тъй широк е небосвода!...
Блести небето, въздухът блести!
И дишаш, дишаш толкова свободно!
И сам не вярваш, че това си ти. —

Лорй погледна другия в очите
(те бяха толкова детински днес),
усмихна се и каза, уж сърдито:
„Какъв си ти мечтател, Фернандес!“

На изток гаснеха звездите. Мрака
отстъпваше във паника,

Сигнал за бой!
Започваше атака...

без строй.